

ပြသုံးတင့်

ရေပွက်ပမာ

**A VERY EASY
D E A T H**

SIMONE DE BEAUVOIR

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ စာ

ဤစာအုပ်ကို ရေးသူစာရေး ဆရာမ ဆီမွန်ဒီဗူဗားသည် ခေတ်သစ် ပြင်သစ်စာပေလောကတွင် ထင်ရှားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ ထင်ရှားသော အကြောင်းမှာ သူ၏ အရေးအသားများ နှင့် သူ၏ အတွေးအခေါ် အယူ အဆများကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ဒီဗူဗားသည် ပါရီမြို့တွင် ၁၉၀၈ခုနှစ် က မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။ သူ့အဖေ မှာ ရှေးဆန်သည့် ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် ၁၉၂၉ ခုနှစ် တွင် ဆိုင်ဗွန်းတက္ကသိုလ်မှ ဒဿနိက အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ။ ထိုနှစ်က ထို ဘာသာရပ်တွင် သူက ဒုတိယ အမှတ်အများ ဆုံးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး စာရေးဆရာ ဒဿနပညာရှင် ယန်းပေါဆုတ်မှာ ပထမအမှတ်အများ ဆုံးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ။ နောက်တွင် ဆုတ်သည် ဒီဗူဗား၏ ရာသက် ပန်မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပြင်သစ်ပြည်နှင့် အနောက် နိုင်ငံ စာပေလောကတွင် လူပြောများ ခဲ့သော ဆက်ဆံရေး ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် တရားဥပဒေက ပြဋ္ဌာန်းထားသော သ တ် မှ တ် ချက် များ လူ့အဖွဲ့အစည်းက လက်ခံထားသော ထုံးစံမလေ့များကို ဘေးချိတ်ပြီး တစ်သက်လုံး အတူတကွနေထိုင်ခဲ့ကြ သည်။ ။ ဒီဗူဗားသည် ၁၉၃၁ ခုနှစ် မှ ၁၉၃၇ ခုနှစ် အထိ မာဆေးမြို့ လိုင် ဆီကျောင်းတော်တွင် စာပေများကို ပို့ချခဲ့ပြီး ၁၉၃၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ပါရီမြို့ရှိတက္ကသိုလ်များ တွင် စာပေများကို ပို့ချခဲ့သည်။ ။ စစ်ပြီးသော အခါဒီဗူဗားသည် ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါဒ ဒဿနဂိုဏ်းတွင် ထင်ရှား သော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထု ဖြစ်သော “သူလာရောက်နေထိုင်သည် ” ဆို

သော ဝတ္ထုကို ၁၉၃၃ ခုနှစ် တွင် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်တည်မှု ပါနာ
ဝါဒနှင့် ပတ်သက်သော စာတမ်းငယ် အမြောက်အမြားကိုလည်း ရေး
သားခဲ့သည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် “အခြားသူများ ၏ သွေး” ဆိုသည့် ဝတ္ထုရှု
ည်တစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် “ဒုတိယလိင်” ဆိုသည့် မိန်း
မတို့ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဣတ္ထိဘာဝကျမ်းနှစ် ကျမ်းတွဲကို ရေး
ခဲ့သည်။ ။ မွေးဖွားလာသည့် မှ စ၍ အပျိုဘော်ဝင်အရွယ် အလယ်အဖွား
အိုကြီး ဖြစ်သည် အထိ မိန်းမတို့ ၏ စိတ္တဗေဒ မိန်းမတို့ ၏ အတွေးအ
ခေါ်တို့ ကို အသေးစိတ် ရွေးချယ်ပြသထားသဖြင့် မိန်းမစိတ်ကျမ်းအ ဖြ
စ်နာမည် ကျော်ခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် “မန်ဒရင်း” “ခရီးရှည်ချီတက်ပွဲ” စ
သည့် ဝတ္ထုများကို ရေးခဲ့သည်။ ။ ၁၉၆၀ခုတစ်ဝိုက်တွင် ကိုယ်တိုင်ရေး
အတ္ထုပ္ပတ္တိသုံးတွဲကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ယင်းတို့ မှာ “ဝတ္ထုရေးကျေသော
သမီးတစ်ယောက်၏ မှတ်တမ်းများ” ၊ “ဘဝ၏ ပန်း အပွင့်လန်းဆုံးအချိ
န်” နှင့် “ပတ်ဝန်းကျင်၏ စေ့ဆော်မှု” စသည် တို့ ဖြစ်သည်။ ။

ယခုမြန်မာပြန်ဆိုထားသည် “ရေပွက်ပမာ” ဝတ္ထု ကို ၁၉၆၅ ခုနှစ်
တွင် ရေးပြီးနောက်ဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်သော “ဇရာ”ဆိုသည့် ဝတ္ထုကို ၁၉၇၂ခုနှစ်
တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ ။ သူနှင့် ဆော့တို့ ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်
၍ ဒီဗုဗ္ဗားကဏ္ဍသို့ရေး ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မဘဝတွင် သံသယရှိစရာမလို
သော အောင်မြင်မှုတစ်ခုကားရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ယင်းမှာ ကျွန်မနှင့် ဆော့တို့
၏ ဆက်ဆံရေး ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူနှင့် အနှစ်သုံးဆယ်ကျော် ပေါင်းသ
င်းနေထိုင်ခဲ့သည့် ကာလ၌ ကျွန်မတို့ သည် တစ်ညသာ ခွဲခွာခဲ့ကြဖူးပါ
သည်။ ။ ထိုမျှ နှစ်ပေါင်းများ စွာ အတူနေထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက် သည် တစ်ဦး၏ စကားတွင် တစ်ဦးစိတ်ဝင်စားမှု
လျော့ပါးခြင်း မရှိခဲ့ကြပါ။ ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်
ပြောသည့် စကားကို တစ်ယောက် အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားစွာ နား

ထောင်ကြသည် ဟု အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတစ်ဦးက မှတ်ချက်ချဖူးပါသည်။ ။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦး၏ အတွေးများကို တစ်ဦးဝေဖန်ထောက်ပြခြင်း၊ ပြင်ဆင်ပေးခြင်း၊ ရှင်းလင်းအောင် အတည်ပြုပေးခြင်း စသည် တို့ လုပ်ခဲ့သည့် အခါများ လည်း ရှိပါသည်။ ။ ကျွန်မတို့ တွင် တူညီသော အမှတ်ရစရာတွေ ရှိပါသည်။ ။ တူညီသော ဉာဏ်ရည်ရှိကြပါသည်။ ။ တူညီသော အတိတ်ပုံရိပ်လွှာတွေ ရှိကြပါသည်။ ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသည် တူညီသော လက်နက်တန်ဆာပလာများ ဖြင့် ကမ္ဘာလောကကြီးကို နားလည်အောင် ကြိုးစားဆုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။ တူညီသော ဘောင်အတွင်းတွင် ရပ်ခဲ့ကြသည်။ ။ တူညီသော မှတ်ကျောက်ဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် စကားပြောလျှင် တစ်ယောက်က ဝါကျအစကိုပြောပြီး တစ်ယောက်က ဝါကျအဆုံးကို အဆုံးသတ်ပေးတတ်သည်။ ။ တစ်ယောက်ယောက်က မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်လျှင် ကျွန်မတို့ အဖြေများ သည် တစ်ထပ်တည်းကျနေတတ်သည်။ ။ စကားတစ်ခွန်း၊ အာရုံတစ်ခု၊ အရိပ်အမြွက်တစ်ခု စလိုက်သည် နှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်လမ်းတည်းသွားနေသည် ကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ။ နိဂုံးတစ်ခုတည်းက ရောက်နေတတ်ကြပါသည်။ ။ ထိုအဖြစ်သည် အခြားသူ တစ်ယောက် အနေဖြင့် နားလည်နိုင်ဖွယ်ပင်မရှိပါ။ စာရေးရာမှာ ပင် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အတွေးချင်းထပ်နေကြကာ ထိုအတွေးကို အတူတူရေးမိလျက်သား ဖြစ်နေတတ်ကြပါသည်။ ။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တုန်းက ဆာ့တ်ရေးခဲ့သည့် မှတ်တမ်းတစ်ခုကို မကြာသေးမီက ကျွန်မဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ထိုမှတ်တမ်းကို ယခင်တစ်ခါမှ ကျွန်မဖတ်ဖူးခဲ့ပါ။ ။ ထိုမှတ်တမ်းထဲတွင် နောင်ဆယ်နှစ်အကြာတွင် ကျွန်မရေး ခဲ့သည့် “ကိုယ်ရေး မှတ်တမ်းများ” ထဲတွင် ပါဝင်သည့် စာတစ်ပုဒ်နှင့် စကားလုံးက အစတိုက်ဆိုင်နေသ

ည် ကို သွားတွေ့ရပါသည်။ ။ တချို့က ကျွန်မစာအုပ်များကို ဆုတ်ရေး
ပေးသည် ဟု ပင် ပြောကြပါသည်။ ။ ကျွန်မစာပေဆုရစဉ်က မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်က ဒီတစ်ခါ သတင်းစာနှင့် အင်တာဗျူးလုပ်ရင် မန်းဒရင်း
ဝတ္ထုကိုမင်းကိုယ်တိုင် ရေးတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ
ထည့်ပြောစမ်းပါ။ လူတွေက မင်းကို ဘယ်လိုပြောနေကြတယ်မှတ်သ
လဲ၊ ဆုရမှာ ပေါ့တဲ့ ၊ သူ့နောက်က ဆုတ်ကရေး ပေးတာကိုတဲ့ ဟု စေ
တနာဖြင့် ပြောဖူးပါသည်။ ။ မှန်ပါသည်။ ။ ဆုတ်ကြောင့် ကျွန်မစာရေး
ဆရာဖြစ်အောင် သူလုပ်ပေးဖူးသည့် အချစ်တစ်ချက်တော့ရှိပါသည်။ ။
ယင်းမှာ ကျွန်မစာမူကို ထုတ်ဝေသူထံယူသွားပြီး စကားပြောပေးခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုကိစ္စမှာ ပင်တစ်အုပ်မှာ ထုတ်ဝေသူက ငြင်းလိုက်သဖြ
င့် နောက်မှ ထုတ်ဝေရပါသည်။ ။ ထားပါတော့။ မိန်းမဆိုသည် မှာ ဒုတိ
ယတန်းသတ္တဝါ ၊ ကစားစရာပစ္စည်း၊ အရာရာအရေးကြီးသည့် မဟာဖို
တို့ ကို မှီတွယ်နေရသည့် ကပ်ပါးပိုးဟူသော အစွဲသည် ကျွန်မတို့ ပြင်သ
စ်လူအဖွဲ့အစည်းတွင် အမြစ်တွယ်နေသော အယူအဆ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဒီဗုဗ္ဗာသည့် သူနှင့် ဆုတ်တို့ ၏ ဆက်ဆံရေးကို ထိုသို့ရေးခဲ့သည်။ ။

ဒီဗုဗ္ဗာ၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း အတွဲသုံးတွဲသည် ဆုတ်နှင့် သူတို့
ရှေ့ဆေ ၁၀၀ ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါကိုအတော်
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖော်ပြနိုင်သော စာအုပ်များ ဖြစ်လေသည်။ ။

ယခုမြန်မာပြန်ဆိုသည့် “ရေဗွက်ပမာ” ကားသူ့အမေကွယ်လွန်သည့်
အကြောင်းကို ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ထိုမျှမကပါ။
သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်သော ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါ၏ အမြင်ဟု
လည်း ဆိုနိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

မြသန်းတင့်

အခန်း (၁)

၁၉၆၃ ခု အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်ကြာသပတေးနေ့ ညနေ လေး နာရီအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ရောမမြို့ မီနာဗာဟိုတယ်က ကျွန်မအခန်း ထဲတွင် ရှိနေသည် ။ နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်သို့ပြန်မည် ဖြစ်သဖြင့် စာ ရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းနေစဉ် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာ၏။ ဘိုစ်က ပါရီမှ လှမ်းခေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ “ခင်ဗျားအမေ မတော်တဆ ထိခိုက်လို့ ” ဟု သူကပြောသည် ။ မော်တော်ကား တိုက်တာ ပဲ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မထင်လိုက်သည် ။ အမေသည် တောင်ငူ တစ်ချောင်းဖြင့် လမ်းမမှ စကြိုပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တက်မည် ။ ထိုစဉ် မော်တော်ကား ဝင်တိုက်သွားပုံရသည် ။ “ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲတာ တင်ပဆုံ ရိုးကျိုးသွားတယ်” ဟု ဘိုစ်က ပြောသည် ။ ဘိုစ်သည် အမေနှင့် တစ်တိုက်တည်းနေသူ ဖြစ်သည် ။ မနေ့ည ဆယ်နာရီလောက်က သူနှင့် အော်လဂါတို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြောင်း၊ သူတို့ အရင် လူသုံးဦး ရောက်နေသည် ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ရဲနှစ် ယောက်တို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ “ဒုတိယထပ် အထက်က လှေကားထစ်ပေါ် မှာ ” ဟု အမျိုးသမီးပြောနေသည် ။ မဒမ်ဒီဗူဗွား တစ်ခုခု ဖြစ်လာသလားဟု စုံစမ်းကြည့်ကြောင်း၊ လဲကျလို့ ဟု ပြောကြောင်း ၊ မဒမ်ဒီဗူဗွားသည် နှစ်နာရီကြာမျှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးကာ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လာရကြောင်း၊ သူ့အသိ မဒမ်ကာကျူးကို ခေါ်ပြီးအပြင်မှ နေ၍ တံခါးကို ဖျက်အဝင်ခိုင်းကြောင်း ဘိုစ်နှင့် အော်လဂါတို့ လည်း သူတို့ နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်သွားကြကြောင်း၊ အနီရောင် ချည်ကတ္တီပါ ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသည် ကို တွေ့ရကြောင်း၊ တစ်တိုက်တည်းနေသော အမျိုးသမီး ဆရာဝန် ဒေါက်တာလာကရီးက တင်ပဆုံရိုး ကျိုးသွားသည် ဟု ပြောကြောင်း၊ သူနာပြုကားဖြင့် ဗျူစီကိုး

ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ကြောင်း၊ ထိုညတစ်ညလုံး ဆေးရုံ သာမန်ခန်းတွင် ထားရကြောင်း။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် က အပြင်ဆေးတိုက် တစ်တိုက်ကို ပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာဘီရှိတယ်လေ။ အရိုးကုမှာ တော့ အကောင်းဆုံးမဟုတ် လား၊ အဘွားကြီးကတော့ မပို့ပါနဲ့ လို့ အတင်းပြောတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ပို က်ဆံအကုန်အကျ သိပ်များ နေလိမ့်မယ်တဲ့ ၊ မနည်းကြီးပြောမှ လက်ခံ တယ်” ဟု ဘိုစ်က ပြောသည် ။

ဪ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေအမေရယ်၊ လွန်ခဲ့ သည့် ငါးပတ် ကျွန်မ မော်စကိုမှ ပြန်ရောက်ခါစ အမေနှင့် အတူ သွား၍ နေ့လယ်စာစားခဲ့သေးသည် ။ အမေ့ကိုကြည်ရသည် မှာ ထုံးစံအတိုင်းချ ည့်ချည့်နဲ့ နဲ့ ၊ တလောကတုန်းကမူ သူ့ကိုယ်သူ အရွယ်နှင့် စာလျှင် န သေးသည် ဟု ဆိုကာ ပီတိတွေ ဖြစ်ခဲ့သေးသည် ။ သို့ရာတွင် ယခုမူ သူ့ ကိုယ်သူ မလှည့်စားနိုင်တော့၊ အမေသည် အသက် ခုနစ်ဆယ်နှစ် ရှိပြီ၊ အိုစာကျ ရှာပြီ၊ စစ်ပြီးကတည်းက ဖြစ်ခဲ့သော အဆစ်အမြစ်ကိုက်သည့် ရောဂါ ကလည်း တစ်နှစ် တစ်နှစ် ဆိုးလာသည် ။ အနှိပ်သည် တွေ ဆေးတွေ ကုခဲ့သော်လည်း ဘာမျှမထူး၊ သူနေသည့် တိုက်တန်းကို တစ် ပတ်လောက် လှည့်လျှောက်လျှင်ပင် တစ်နာရီလောက်လျှောက်ရသည် ။ အကိုက်အခဲအားကြီးသဖြင့် အက်စပရင် ခြောက်ပြားလောက် သောက် သည့် တိုင် ညညတွင် ကောင်းကောင်း မအိပ်နိုင်၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ် နှစ် သုံးနှစ် အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် ဆောင်းတွင်းတုန်းကမူ မျက်ကွင်းကြီး တွေ မည်းညိုနေကာ မျက်နှာကလည်း အတော် ချုံးကျသွားသည် ။ နှာ ခေါင်းတစ်ဝိုက်ကလည်း ကျုံ့ဝင်သွားသည် ။ သူ့ဆရာဝန် ဖြစ် သူ ဒေါ က်တာဒီကမူ အသည်းချွတ်ယွင်းပြီး ဝမ်းချုပ်လို့ ဖြစ်တာ၊ ကိစ္စမရှိဟု ပြောသည် ။ ဆရာသည် အမေ့ကို ဆေးအမျိုးမျိုးပေး၏။ ဝမ်းချုပ်သည့် အတွက် မန်းကျည်းယိုကို အစားခိုင်းသည် ။ ထိုနေ့က အမေကောင်း

ကောင်း မကျန်းမာသည် ကို တွေ့ရသည့် အခါတွင် ကျွန်မအံ့သြခြင်းမဖြစ်။ အမေသည် နွေရာသီတွင် အနားမယူ ဖြစ်ခဲ့သည့် အတွက်သာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည် ။ တကယ်ဆိုလျှင် အမေသည် ကျေးလက်က စခန်းလေးတစ်ခုတွင် ဖြစ်ဖြစ် မယ်သီလရှင် ဇရပ်တွင် ဖြစ်ဖြစ် သွား၍ အနားယူဖို့ ကောင်း၏ ။ သို့ရာတွင် မေရီနက်တွင် ရှိသည့် ကျွန်မညီမဝမ်းကွဲ ဂျင်းကခေါ်မည် လား၊ ရှာရက်ဘာ ဂျင်ရှိ ကျွန်မညီမက ခေါ်မည် လားဟု မျှော်နေပုံရသည် ။ သူတို့ နှစ် ယောက်လုံး မခေါ်ဖြစ်သည့် အခါတွင် အမေသည် ပါရီတွင် သောင်တင်နေရစ်ခဲ့၏ ။ မိုးကလည်း ရွာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ပါရီတစ်မြို့လုံးလည်း လူသူကင်းရှင်းလျက်။ “ငါဘယ်တုန်းကမှ အားမငယ်တတ်ဘူးအေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းကတော့ တော်တော် အားငယ်တယ်” ဟု အမေက ပြောသည် ။ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်မညီမနှင့် တွေ့ပြီး မကြာခင်မှာ ပင် ညီမ ဖြစ်သူက အယ်ဇေနယ်သို့ ခေါ်သွားသည် ။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အပေါင်းအသင်းတွေလည်း ပါရီသို့ ပြန်ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်မလည်း ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးထွက် နေရာမှ ပြန် လာပြီ။ တင်ပဆုံရိုးကျိုးသည် မှ အပ အမေကျန်းမာရေးသည် အကောင်းပကတိ ။ နှလုံးအခြေနေကလည်းကောင်း၊ သွေးပေါင်ချိန်က လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အတိုင်းပင်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းသည် လိုအဖြစ်မျိုးနှင့် တွေ့လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မ မထင်ခဲ့။

ညနေခြောက်နာရီတွင် အမေရှိရာ အပြင်ဆေးကုခန်းသို့ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ စကားပြောသည် ။ ကျွန်မ လည်း အိမ်သို့ ပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အမေ့ဆီ လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏ ။ အမေကမယုံမရဲ၊ အသံတုန်တုန်ဖြင့် စကားတွေပြန်ပြော၏ ။ ဒေါက်တာဘီက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး စနေနေ့ မနက်တွင် အမေ့အရိုးကို ခွဲစိတ်ကုသ မည်ဟု

ဆိုသည်။ ။

ပြန်ရောက်၍ သူ့ခုတင် အနီးသို့ ကျွန်မရောက်သွားသည့် အခါတွင် “ နေနိုင်လိုက်တာအေ၊ နှစ်လလုံးလုံး စာကလေး တစ်စောင်တောင် ရေး ဖော်မရဘူး” ဟု ပြောသည်။ ။

ကျွန်မက မကြာသေးမီကမှ ခွဲခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ရောမမှာ နေ၍ စာတစ်စောင်ထည့်လိုက်သေးကြောင်း ပြန်ပြောသည့် အခါတွင် အမေ သည် ကျွန်မစကားကို မယုံသည့် ဟန်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ။ သူ့လက်နှင့် နဖူးမှာ ချစ်ချစ်တောက်လျက်၊ ပါးစပ်ကလည်း နည်းနည်းရွဲ့နေသည်။ ။ စကားပြောတော့လည်း မဝီမသ ဗလုံးဗထွေး။ သတိလည်း သိပ်မကောင်းချင်၊ လဲကျသွားစဉ်က လန့်သွားသဖြင့် ထိုသို့ ဖြစ်နေသလောမသိ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး လေဖြတ်သောကြောင့် လဲကျသွားခြင်းလောမဆိုနိုင်။ အမေသည် အမြဲတမ်းအကြောဆွဲနေတတ်သည်။ ။ အမြဲတမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ ကြာတော့ကြာပါပြီ။ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့သည် ကို ကျွန်မ မမှတ်မိတော့။ အမေသည် မျက်လုံးကို မကြာခဏစုံမှိတ်တတ်၏။ ။ မျက်ခုံးသည် အထက်သို့ တက်သွားပြီး နဖူးတွန့်သွားတတ်၏။ ။ သူ့အနားသို့ ကျွန်မ ရောက်ကတည်းက တစ်ချိန်လုံးထိုအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ။ တစ်စက္ကန့်ကလေးမျှ မရပ်။ ပြေချောဝိုင်းဝန်းသည့် မျက်ခွံများ အောက်သို့ ကျလာသည့် အခါတွင် မျက်လုံးကို လုံးဝဖုံးသွားတတ်သည်။ ။ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာဂျေ လာကြည့်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသဖို့ မလိုကြောင်း။ တင်ပဆုံရိုးကျိုးသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရွှေ့သွားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ သုံးလလောက်အတွင်းတွင် ပြန်ကောင်းသွားမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ ။ အမေသည် စိတ်သက်သာရာရသွားပုံရ၏။ တယ်လီဖုန်းနားသို့ ရောက်အောင် ဘယ်လိုပင်ပန်းတကြီးသွားရပုံ၊ သူ့ဘယ်လို စိုးရိမ်ပုံ စသည် တို့ ကို မဝီ

မသနှင့် ပြောသည်။ ။ အမေ့ကို ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်စဉ်က ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့် ဖြစ်ပြီး ဘာအဝတ်စားမျှ ပါမလာ။ နောက်တစ်နေ့တွင် မှ အော်လဂါက သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံစသည့် ရေအိမ်သုံး ပစ္စည်းများ ၊ အော်ဒီက လုံး ရေမွှေးပုလင်းနှင့် အိပ်ရာထဲတွင် ဝတ်သည့် အဖြူရောင် သိုးမွှေးဆွယ်တာ လှလှကလေးကို လာပို့သည်။ ။ အော် လဂါကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည့် အခါတွင် အော်လဂါက “မလိုပါဘူး အန်တီရယ်၊ ကျွန်မက အန်တီကို ချစ်လို့ လုပ်ပေးတာဟု ပြောသည်။ ။ အမေသည် ထိုအကြောင်းကို တွေးရင်း ချစ်လို့ လုပ်ပေးတာတဲ့ ” ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ။

ထိုနေ့ ညနေတွင် အော်လဂါက “သူများ တွေ အပေါ်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်နေမှာ ကို စိုးတယ်တဲ့ ၊ စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့ ၊ သူ့အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးရင်ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးတော့ဘူး၊ မင်းသာမြင်ရင် ရင်ကွဲမှာ ”ဟု ပြောပါသည်။ ။

အော်လဂါသည် ဒေါက်တာဒီကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ။ သူ့ကိုမခေါ်ဘဲ ဒေါက်တာ လာဂရိုး ကိုခေါ်သဖြင့် ဒေါက်တာဒီ စိတ်ကောက်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကြာသပတေးနေ့က ဆေးရုံသို့ လာမကြည့်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ။

“ကိုယ် တယ်လီဖုန်းနဲ့ မိနစ်နှစ် ဆယ်လောက်ပြောတယ်၊ လဲလို့ လန့်သွားတုန်းကရော၊ ဆေးရုံတင်တဲ့ အခါမှာ ရော သူလာကြည့်ပြီး အားပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မလာဘူး ဆရာ”

ဘိစ်ကမူ အမေ့ကို လေဖြတ်သည် ဟု မထင်။ ။ လဲကျ၍ သူသွားထူစဉ်က အမေသည် လန့်သွားသလိုလို ဖြစ်သော်လည်း သတိကောင်းကောင်း ရနေကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သုံးလအတွင်း ပြန်ကောင်းမည် ဆိုသည် ကိုမူ

သံသယရှိကြောင်းဖြင့် ပြောသည် ။ တင်ပဆိုရိုး ကျိုးသည့် ကိစ္စသည် အသေးအဖွဲ့မျှသာ ဖြစ်၏ ။ သို့ရာတွင် အိပ်ရာထဲတွင် ကြာရှည်စွာ လဲနေရသဖြင့် အိပ်ရာပူမိကာ အနာတွေ ပေါက်နိုင်သည် ။ အသက်ကြီးသူများ ဆိုလျှင် တော်တော်နှင့် မပျောက်တော့။ လဲနေရခြင်းသည် အဆုတ်များ အတွက် ပင်ပန်းလှသည် ။ ထိုစဉ် အဆုတ်ရောင် ရောဂါ ဝင်လာကာကိစ္စချောတတ်သည် ။ ကျွန်မကား သည် လောက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မ ဖြစ်ပါ။ အမေသည် ကြည့်တော့သာ ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေး ဖြစ်သော်လည်း အလွန်စိတ်ခိုင်သူ ဖြစ်ပါသည် ။ သည် အသက် သည် အရွယ်မှ သေမည် ဆိုလျှင်လည်း သေပျော်သည့် အရွယ်သို့ ရောက်ပါပြီ။

ဘိုစ်က တယ်လီဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် ကျွန်မညီမလည်း သိနေလေပြီ။ ကျွန်မသည် သူ့ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၏ ။ “သူ တစ်ယောက်တည်းနေရတာကို နည်းနည်းမှ စိတ်မချဘူး” ဟု သူကပြောသည် ။ သူတို့ ဆီတွင် လာနေစဉ်က အမေသည် အိုစာကျသွားကာ ချည့်နဲ့ သွားသဖြင့် “အဘွားကြီး ဒီဆောင်းတွင်းမှ ခံပါ့မလားမသိဘူး” ဟု သူ့ယောက်ျား လီယွန်နယ်ကိုပင် ပြောမိသေးသည် ။ တစ်ညတွင် မူ အမေသည် အကြီးအကျယ်ဗိုက်နာ၏ ။ ဆေးရုံသို့ ပို့ရတော့မလိုပင် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် မနက် ရောက်သည့် အခါတွင် သက်သာသွားခဲ့၏ ။ အမေ့ကို ကားဖြင့် ပါရီသို့ ပြန်ပို့ပေးသည့် အခါတွင် အမေသည် ရွှင်လန်းကျန်းမာနေသည် ကို တွေ့ရ၏ ။ စိတ်ထဲမှာ ကြည့်ပြီး ပေါ့ပါးနေတာပဲဟု ပင် ပြောလိုက်သေးသည် ဆို၏ ။ သို့ရာတွင် ချော်မလဲမီ ဆယ်ရက်လောက် အလို အောက်တိုဘာလလယ်လောက်တွင် မူ ဖရန်စိုင်းဒိုင်တဲတို့ က ကျွန်မထံ တယ်လီဖုန်းဆက်သည် ။

“ ခုပဲ မင်းအမေ နေ့လယ်စာစားပြီး ပြန်လာတယ်၊ သူ ကျန်းမာရေး ကြည့်ရတာ ကိုယ် အားမရဘူး ၊ မင်းတို့ ကို သတိပေးဖို့ လိုတယ်ထင်လို့

ဖုန်းကောက်ဆက်တာ ” ဟု ပြောသည် ။ ကျွန်မ ညီမသည် အကြောင်း တစ်ခုကို ရမယ်ရှာကာ ပါရီသို့ ချက်ချင်း ဆင်းသက်လာခဲ့ပြီး အမေ့ကို ဓာတ်မှန်ပါရဂူတစ်ဦးထံ ခေါ်သွားသည် ။ ဓာတ်မှန်ပြားများကို စစ်ဆေးပြီးသည့် နောက်တွင် ဓာတ်မှန်ပါရဂူက “ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ အူ ထဲမှာ အလုံးတစ်လုံးဖြစ်ပြီး ပိတ်နေတယ် ၊ အူပိနေတာ့ ဝမ်းတို့ ဘာတို့ ကောင်းကောင်း သွားလို့ မရတော့ဘူးပေါ့ ၊ အမေကြီးက အစာတို့ ဘာ တို့ ကောင်းကောင်း မစားတော့ အာဟာရဓာတ်ချို့တဲ့ နေတာပေါ့။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး ” ဟု သေသေချာချာ ပြောလိုက်သည် ။ အမေ့ကို အစာကောင်း ကောင်း စားရန် ပြောပြီး အစွမ်းထက်သည့် ဆေးများကိုလည်း ပေးလို က်သည် ။ ညီမ ဖြစ်သူ ပိုပေးကမူ “ ကျွန်မ ကတော့ စိုးရိမ်နေတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်အိပ်ဖို့ ပြောတာပဲ ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အခန်းထဲမှာ ဆွေ မတော် မျိုးမစပ် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မအိပ်ချင်ဘူးတဲ့ ” ပြောသည် ။ သို့ ဖြင့် ကျွန်မ ပရတ်သို့ မသွားမီ အမေ့ကို ပါရီသို့ခေါ်ထားရန် ကျွန်မတို့ ညီ အစ်မနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြသည် ။

နောက်တစ်နေ့တွင် လည်း အမေ့ပါးစပ်မှာ ရွဲ့မြဲရွဲ့နေပြီး စကားပြော ရာတွင် လည်း မပီမသ ဖြစ်နေသည် ။ ဝန်းဝိုင်းသော မျက်ခွံများ သည် မျက်လုံးပေါ်သို့ တွဲကျကာ မျက်လုံးသည် တက်လိုက်ဆင်းလိုက် ဖြစ်နေ သည် ။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ် ဆယ်လောက်က ဘိုင်စကယ်စီးရင်း လဲ ကျ၍ ကျိုးသွားသော ညာဘက်လက်မှာ ပြန်မကောင်းတော့ပြီ။ ထိုအထဲ တွင် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လဲကျသဖြင့် ဘယ်ဘက်လက်လည်း နာနေရာ လက်နှစ်ဖက်လုံး မလှုပ်နိုင်တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းသဖြင့် အမေ သည် ပြုစုယူယူမှု ကို ကောင်းစွာ ရရှိပါသည် ။ ဆေးတိုက်က သူ့အခန်း မှာ လမ်းမနှင့် ဝေးသဖြင့် အသံဗလံတို့ လည်း တိတ်ဆိတ်သည် ။ ရှေ့တွင် ပန်းခြံတစ်ခုလည်း ရှိသဖြင့် ရှုခင်းကောင်းသည် ။ ခုတင်ကို နံရံအနီး

သို့ ရွှေပေးထားသဖြင့် နံရံတွင် တပ်ထားသော တယ်လီဖုန်းနှင့် လည်း
နီးသည် ။ အမေသည် လှဲနေသည် ဟု မရှိ ။ ခေါင်းအုံးကို ခုကာထိုင်နေ
တတ်သည် ။ သို့ ထိုင်နေခြင်းဖြင့် အဆုတ်များ အလုပ်လုပ်ရ လွယ်ကူ
စေသည် ။ အမေ၏ လေမွေ့ရာမှာ လျှပ်စစ်စက်တစ်ခုဖြင့် ဆက်သွယ်
ထားသဖြင့် ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက် ဖြစ်နေသောကြောင့် အနှိပ်ခံရသည့်
နှယ် ဖြစ်နေသည် ။ အိပ်ရာပူ အနာများ မဖြစ်အောင်စီမံထားခြင်း ဖြစ်
သည် ။ မနက်တုန်းက အမေထံသို့ အကြောပါရဂူတစ်ဦး ရောက် လာပြီး
ခြေထောက်များကို လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်စေပါသည် ။ ဤသို့ လုပ်ခြင်းဖြင့်
ဘိုစ် ပြောသလို လေဖြတ်သည့် ရောဂါ မှ ကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည် ။
သူ့အား အဖော်တစ်ဦးက အမဲသားစသည် တို့ ကို လှီးပေးပြီး အစာကျွေး
ကြောင်း၊ အစာမှာ ကောင်းမွန်ကြောင်းဖြင့် အမေက မပီပိုးတဝါးဖြင့်
ကျွန်မကို ပြောပြသည် ။ အမှန်အားဖြင့်မူ ဆေးရုံတွင် ထိုအစာများကို မ
ကျွေးပါ။ ပူတင်းအကြမ်းနှင့် အာလူးလောက်ကိုသာ ကျွေးပါသည် ။ လူ
မမာကို ပူတင်းကြမ်း ကျွေးသည် ကို ကျွန်မအံ့ဩနေပါသည် ။ နောက်
တစ်နေ့တွင် အမေသည် ခါတိုင်းထက် စကားပီလာပါသည် ။ ထိုနေ့က
တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ရောက်အောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နှစ်နာရီလောက်
တွားသွားရပုံကို အမေ ပြန်ပြောတတ်သည် ။

“အနားမှာ တယ်လီဖုန်းရှိတာ တော်သေးတာပေါ့လို့ ၊ ငါ့လိုပဲ တစ်
ယောက်တည်းနေတဲ့ မဒမ်မာရွှန်း ကိုပြောပြရသေးတယ်၊ မတတ်နိုင်
ဘူးလေ၊ တယ်လီဖုန်းဆီတော့ ရောက်အောင် သွားရတာပေါ့” ဟု ပြော
တတ်သည် ။ အမေသည် ထိုစကားလုံးကို မကြာခဏ ပြောတတ်သည် ။

“အဲဒီ တယ်လီဖုန်းနားသာ ရောက်အောင်မသွားနိုင်ခဲ့ရင် အဲဒီနေ့က
ငါသေမှာ ပဲ”

အမေသည် တယ်လီဖုန်းပြောမည့် သာ ပြောသော်လည်း တစ်ဖက်က ကြားအောင် အော်နိုင်မည် မထင်။ ကျွန်မသည် အမေဒုက္ခကို တွေးကြည့်မိလေသည်။ အမေသည် ဘာသာတရားကို ကိုင်းရိုင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အသက်ကြီး၍ ချည့်နဲ့ ကာ အိုမင်းတွင်းဆုံးကျလုနီးသည့် တိုင် လူ့ဘဝကြီးကို အလွန်အမင် ခုံမင်တွယ်တာသူ ဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်များ သေရမှာ ကို ကြောက်သလို သေရမည်ကို အလွန်ကြောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် သူမကြာခဏ မက်ဖူးသော ခြောက်အိမ်မက်တစ်ခု အကြောင်းကို ကျွန်မညီမအား ပြောပြတတ်၏။

“ငါ့ကို နောက်ကလိုက်လာလို့ ပြေးလိုက်ရတာ အေ၊ လူ့ကိုမောနေတာပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ နံရံကြီးတစ်ခုတွေ့တာနဲ့ ငါလည်း နံရံကြီးပေါ်ကို တက်ပြေးရတော့တာပေါ့။ ဒီနံရံကြီးပေါ်ကနေပြီး တစ်ဖက်ကို ခုန်ချမလို့ တဲ့ ၊ နောက်ကလိုက်လာတာ ဘာမှန်းတော့မသိဘူး၊ ကြောက်လိုက်တာအေ၊ မပြောပါနဲ့ တော့၊ သေရမှာ ကို ဒီလောက်မကြောက်ပါဘူး၊ ခုန်ချလိုက်ရမှာ ကိုကြောက်တာ”

အမေက ကျွန်မညီမကို ပြောပြပါသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားထိုး သွားနေစဉ်က သူခုန်ချဖို့ အချိန်သည် ရောက် လာပြီကို အမေထင်ပုံရသည်။

“အမေ လဲကျသွားတုန်းက တော်တော် နာသွားတယ် ထင်တယ်” ကျွန်မမေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မနာပါဘူး၊ လဲကျသွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး”

အမေသည် သတိလက်လွတ်သွားဟန် တူပါသည်။ ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ် မူးသည် ကိုမူ အမေမှတ်မိလိုက်၏။ ဆရာဝန်ပေးသည့် ဆေးတွေကို သောက်ပြီးသည့် အခါတွင် နူးတွေ ညွတ်ညွတ်သွားသည် ကို သ

တိထားမိကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ ခူးတွေ ညွတ်သွားသဖြင့် ကွပ်ပျစ်က လေးပေါ်တွင် ခဏလှဲနေလိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့ ညီမဝမ်းကွဲ မာသီက သူ့အခန်းမှ ဆေးပုလင်းများကို ယူလာသည့် အခါတွင် ဆေးပုလင်းများကို မသင်္ကာသဖြင့် ကျွန်မယူကြည့်မိသည်။ အမေက ထိုဆေးများကိုပင် ဆက်သောက်ချင်သည်။ ကျွန်မကမူ ထိုဆေးများကို မသောက်စေချင်တော့ပါ။

ထို့နေ့ ညနေတွင် ပါမောက္ခဘီ အမေ့ကို လာကြည့်သည်။ ဆရာထွက်သွားသည့် အခါတွင် ကျွန်မသည် ဆရာ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။ နေပြန်ကောင်းလာလျှင် အလျင်တုန်းကလိုပင် လျှောက်နိုင်မည်ဟု ဆရာက ပြောပြသည်။

“အရင်ကလိုပဲ တောက်တောက် တောက်တောက်နဲ့ သွားနိုင်မှာ ပါ” ဟု ဆရာကပြောသည်။ အမေသည် အားနည်း၍ မူးမေ့လဲကျခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆရာထင်ပုံရသည်။ ဝမ်းဗိုက်မကောင်းကြောင်းကို ပြောပြသည့် အခါတွင် လည်း ဆရာသည် အရေးတကြီးထားပုံ မရ။ ဆိုင်ရာတို့က တင်ပဆုံရိုး ပြုတ်သည် ဟု မှတ်ချက်ရေးထားသည့် အတွက် ဆရာကလည်း ထိုအတိုင်းပင် လက်ခံထားပါသည်။ နောက်မှ သမားတော်တစ်ဦးနှင့် စစ်ဆေးကြည့်ရမည် ဟု ဆိုပါသည်။

“နေပြန်ကောင်းသွားရင် အမေ အရင်ကလိုပဲ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်မှာ ပါ။ အဲဒီတော့ ပုံမှန်ပြန် ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့”

“အို၊ တော်ပြီ တော် ပြီ၊ ငါဒီအခန်းကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားတော့ဘူး၊ ဒီအခန်းကိုလဲ မကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ အလကားနေပါဆိုတောင်မနေဘူး”

အမေသည် သူတိုက်ခန်းကလေးကို တော်တော် သဘောကျပါသည်

။ မူလကနေခဲ့သည် ရူးဒီနီလမ်းက တိုက်ခန်းကို တော်တော် မုန်းပါသည်
။ အသက်ကြီး လာပြီးသည့် အခါတွင် စိတ်တိုလာသည့် အတွက်ကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ သူ့စိတ်အားငယ် သည့် ရောဂါဆိုးလာသည့်
အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ထိုအခန်းလေးမှာ အဖေ၏ အော်ဟစ်ငေါက်
ငမ်းသံတို့ ဖြင့် ညံ့နေတတ်ပါသည် ။ အဖေနှင့် ကျွန်မအဘွားတို့ ရှေ့
ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်တွင် အမေသည် သူ့အတိတ်
ဟောင်းနှင့် လမ်းခွဲချင်ပုံရပါသည် ။ သူ့အသိ တစ်ယောက်မှာ ခေတ်ဆန်
ဆန် တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခုကို ငှားနေရာ အမေသည် ထိုခေတ်ဆန်ဆန်
တိုက်ခန်းလေးကို တော်တော် သဘောကျသည် ။ ထိုနှစ်မှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်
ဖြစ်ရာ ထိုစဉ်က ယခုလောက်နေရာထိုင်ခင်း မရှားသေးသဖြင့် အမေ
သည် သူ့စိတ်ကြိုက် ခေတ်ဆန်ဆန် တိုက်ကလေးတစ်ခုသို့ ပြောင်းနေနိုင်
ခဲ့သည် ။ အမေသည် အရင်အိမ်တုန်းက သုံးသည့် သပြေသီးမှ ညှဉ်ရောင်
သစ်တော် သားစားပွဲကြီး၊ ဒုတိယ ဟင်နရီဘုရင်ခေတ်သုံး ထမင်းစား
ခန်း ကုလားထိုင်စားပွဲများ ၊ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်ကြီးနှင့် ဂရင်းပီယာ
နီကြီးကို ရောင်းပစ်ခဲ့သည် ။ ကျန်ပရိဘောဂများ နှင့် ကော်ဇောအနီအ
ဟောင်းကြီးကိုမူ ယူလာခဲ့သည် ။ ကျွန်မ ညီမဆွေသည့် ပန်းချီကားများ
ကို နံရံတွင် ချိတ်၏ ။ အိပ်ခန်းထဲတွင် ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးကို ထားသည် ။
အမေသည် အတွင်းလှေကားကို ဆင်းလိုက်တက်လိုက်ဖြင့် ပျော်နေသ
ည် ။ ကျွန်မကမူ ထိုနေရာကို သိပ်မကြိုက်လှပါ။ သူ့အခန်းမှာ ဒုတိယထ
ပ်တွင် ရှိပြီး ပြတင်းပေါက်များ ရှိသည့် တိုင် အလင်းရောင် ကောင်း
ကောင်း မရချင်။ အိပ်ခန်း၊ မီးဖို ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းစသည့် အပေါ်ထပ်
အခန်းများမှာ အမြဲလိုလို မှောင်နေတတ်ပြီး တက်ရဆင်းရဲ ခက်သဖြင့်
အမေသည် ထိုအခန်းများမှာ ပင် တစ်နေ့လုံးအချိန်ကုန်တတ်သည် ။ ထို
အခန်းတွင် အမေနေလာခဲ့သည် မှာ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ

ဖြစ်သဖြင့် နံရံများ ၊ ပရိဘောဂများ နှင့် ကော်ဇောကြီးမှာ လည်း စုတ်ပြတ်ညစ်ပတ်နေလေပြီ။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် တွင် တိုက်ပိုင်ရှင်ပြောင်း၍ လူငှားများကို နှင်မည်ဟု ကြားသည့် အခါတွင် အမေသည် သီလရှင်ဇရပ်တစ်ခုတွင် သွား၍ နေမည်ဟု စိတ်ကူးသေး၏ ။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ကြိုက်ဇရပ်ကလည်း ရှာမတွေ့နိုင်ပါ။ သူ့နေရာဟောင်းကိုလည်း သူ့တွယ်တာနေလေပြီ။ အိမ်ငှားကို အလွယ်တကူ နှင်မချနိုင်ကြောင်း သိရလေသောအခါတွင် ကား အမေသည် ဘယ်ကိုမှ မပြောင်းတော့ပဲ ထိုအခန်းမှာ ပင်ဆက်နေခဲ့သည် ။ သူ့နေပြန်ကောင်းလာလျှင် သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်မည့် ဇရပ်တစ်ဆောင်ကို လိုက်ရှာရမည် ။

“စိတ်ချပါ အမေရယ်၊ ဒီတိုက်ခန်းကို အမေပြန်မသွားရပါဘူး၊ ကျွန်မရှာပေးပါ့မယ်” ဟု ကျွန်မ ပြောရသည် ။

တနင်္ဂနွေနေ့ အထိ သူ့မျက်ခွံများမှာ မျက်လုံးပေါ်သို့ တွဲကျနေဆဲ။ သတိကလည်း မကောင်းချင်သေး၊ စကားပြောသည့် အခါတွင် လည်း ခပ်လေးလေး ဖြစ်နေသည် ။ အမေသည် သူ့နောက်က အလိုက်ခံရကြောင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြောပြန်သည် ။ သို့ရာတွင် ဆေးတိုက်သို့ ပိုးထားသည့် အတွက်မူ သူ့စိတ်သက်သာရာရသည် ။ အမေသည် အပြင်ဆေးကုခန်းကို တော်တော် အားကိုးဟန် တူ၏ ။

“ဆေးရုံမှာ ဆိုရင် ငါ့ကို မနေ့တည်းက ခွဲစိတ်ပြီးလောက်ပြီ၊ ခုဆေးခန်းကတော့ ပါရီမှာ အကောင်းဆုံး ဆေးခန်းလို့ ထင်တာပဲ” ဟု အမေက ပြောသည် ။ အမေသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ချီးမွမ်းချင်လျှင် အခြားတစ်စုံတစ်ခုကို ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်မှ ပြည့်စုံသည် ဟု ထင်သလောမပြောတတ်။ အနီးရှိ ဆေးတိုက်တစ်ခုကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ လိုက်သေးသည် ။

“ဒီဆေးခန်းက ဂျီဆေးခန်းထက် ကောင်းတယ်ဆိုပဲ၊ ဂျီဆေးခန်းက

တော့အလကားပဲတဲ့ ”

တနင်္လာနေ့ ကျွန်မ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် “ငါအိပ်မပျော်တာ ဘယ်နှစ်ကမ္ဘာလောက်များ ရှိပြီလဲမသိဘူး” ဟု ပြောပါသည် ။ အမေ့ကိုကြည့်ရသည် မှာ ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာပါသည် ။ အသံက ကြည်လင်ပီသ၍ မျက်လုံးများကလည်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းကောင်း သတိပြုမိပါသည် ။

“ဒေါက်တာလာထရိုးဆီကို ပန်းစည်းကလေး တစ်စည်းလောက် တော့ ပို့ဖို့ ကောင်းတယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ပို့ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ကပြောရသည် ။

“ပြီးတော့ ငါ့ကို လာကြည့်တဲ့ ရဲသားတွေကိုရော တစ်ခုခုပေးဖို့ ကောင်းတယ်၊ သူတို့ ချော ငါ့အတွက် တော်တော် ဒုက္ခခံကြရရှာတာ”

မလိုကြောင်း ကျွန်မက မနည်းပြောယူရသည် ။

အမေသည် ခေါင်းအုံးကို ကျောမှီလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်မကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြတ်သားစွာ ပြောသည် ။

“ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တော်တော် အလုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါလည်း မောလှပြီ၊ သိပ်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အိုမင်းမစွမ်းတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အခြေအနေ ကိုယ်သိမှ ဖြစ်မယ်လေ၊ နောက်ဆယ့် လေးငါးရက် ဆိုရင် ငါအသက် ၇၈ ပြည့်တော့မယ်၊ ရှစ်နှစ် ဆိုတာ နည်းတဲ့ အသက် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ အခန်းသစ်တစ်ခန်း စရတော့မှာ ပေါ့အေ”

ကျွန်မသည် အမေ့ကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေမိပါသည် ။ ယခင်က အမေသည် သူ့ကိုယ်သူ ကြီးသည် ဟု မထင်၊ ခပ်ငယ်ငယ်ဟု ပင် အောက်

မေ့ခဲ့၏။ တစ်ခါတွင် သူ့သမက်က သူ့ကိုသတိပေးရာ အမေသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

“ငါအိုပြီဆိုတာ ငါဘာသာသိသဟဲ့၊ အိုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ နောက်မှာ ငါ့ကို အိုစကားလာမပြောနဲ့ ” ဟု ပြောဖူးသည် ။

ယခု နှင်းမြူဝိုးဝါးထဲတွင် သုံးရက်ကြာမျှ မြောပါနေပြီးနောက် အမေသည် သူ့သက်တမ်း ၇၈ နှစ် ကို ရင်ဆိုင်ရန်ခွန်အားတွေ ရုတ်တရက် ရလာခဲ့သည် ။ အမြင်ကြည်လင်သွားပြီ။ ပိုင်းဖြတ်မှု ရှိလာခဲ့ပြီ။ ကဏ္ဍသစ်တစ်ခုကို စသည် ဟု ပြောနေပြီ။

အဖေဆုံးပြီးကတည်းက အမေသည် ကဏ္ဍသစ် တစ်ရပ်ကို အံ့ဩဖွယ်သတ္တိဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့၏။ အမှန်အားဖြင့် အဖေဆုံးသည့် အခါတွင် အမေသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် အမေသည် အတိတ်ညွန့်ထဲတွင် အနစ်မခံ၊ လင်သံယောဇဉ် ပြတ်တောက်သွားသည့် အခါတွင် အမေသည် ထိုအခွင့်အရေးကိုယူ၍ သူ့အကြိုက်နှင့် အညီ သူ့ဘဝကိုပြန်ထူထောင်ခဲ့သည် ။ အဖေဆုံးသည့် အခါတွင် အမေအတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မထားနိုင်ခဲ့။ ထိုစဉ်က အမေသည် ငါးဆယ့်လေးနှစ် ရှိနေလေပြီ။ အမေသည် သင်တန်းများကို တက်၏။ စာမေးပွဲများကို ဖြေခဲ့၏။ ဘွဲ့လက်မှတ် တစ်စောင်ယူကာ ကြက်ခြေနီ အသင်းတိုက်တွင် စာကြည့်တိုက်မှူး ရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့၏။ အလုပ်သွားရန်အတွက် နောက်တစ်ကြိမ် ဘိုင်စကယ်စီးသင်ခဲ့သည် ။ စစ်ပြီးသည့် အခါတွင် လည်း အနားမနေ။ အိမ်တွင် စက်ချုပ်ဆိုင်တစ်ခုထောင်ရန် စိတ်ကူးသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မလည်း အမေကိုထောက်ပံ့နိုင်သော အခြေအနေတွင် ရှိနေပြီ။ သို့ရာတွင် အမေသည် အအားနေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ သူ့စိတ်ကြိုက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သူပီပီ သူ့တွင် လုပ်စရာတွင် တစ်ပုံတစ်

ပင် ပေါ်လာကာ အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်အောင် ရှိခဲ့သည်။ ။ အမေသည် ပါရီမြို့ပြင်ရှိ ကျန်းမာရေး စခန်းတစ်ခုတွင် စေတနာ့ဝန်ထမ်း စာကြည့်တိုက်မှူး သွားလုပ်၏။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ ဗရင်ဂျီ အသင်းတစ်ခုမှ စာကြည့်တိုက် တစ်ခုတွင် လည်း သွား၍ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အလုပ်လုပ်လိုက်သေး၏။ စာအုပ်တွေကို ကိုင်တွယ်နေရလျှင်၊ စာအုပ်တွေကို ဖုံးအုပ်နေရလျှင်၊ စာအုပ်တွေကို စီနေရလျှင်၊ စာကြည့်တိုက် လက်မှတ်တွေကို ထုတ်ပေးနေရလျှင် စာဖတ်သူများကို အကြံဉာဏ်ပေးနေရလျှင် အမေသည် မောသည် မရှိ။ အမေသည် ဂျာမန်ဘာသာနှင့် အီတလီဘာသာကိုလည်း သင်လိုက်သေးသည်။ ။ အင်္ဂလိပ်စာကိုလည်း ပြန်၍ လေ့လာလိုက်သေးသည်။ ။ ဇာတိပန်းထိုး ကလပ်များ သို့ သွားပြီး ပန်းထိုးပေး၏။ အလှပွဲများ ၊ နိဗ္ဗာန်ဈေးများ တွင် လည်း ကူရောင်းပေး၏။ ဟောပြောပွဲဆိုလျှင်လည်း အမေရှေ့ဆုံးမှ ရောက်သည် သာ။ အမေတွင် မိတ်ဆွေသစ်များ မနည်း။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေနှင့် လည်း အဆက်မပြတ်ပေ။ အဖေ “ကကြီကကြောင်” ကျသဖြင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့ရသော ဆွေမျိုးတွေနှင့် လည်း ပြန်၍ ဆက်၏။ သူ့အခန်းလေးသို့ ဖိတ်၍ သူတို့ ကို ဖိတ်ကျွေးရသည် မှာ လည်း မကြာခဏပင်။ သို့ ဖြင့် အမေသည် အဖေရှိစဉ်က သူမလုပ်ခဲ့သည် ကို အတိုးချ၍ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ။ ခရီးတွေ သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ။ ခြေထောက်တွေကို တောင့်တင်းလာစေသည့် အရိုးကျိုးပေါင်းတက် ရောဂါကိုလည်း အမေသည် ဇွဲရှိရှိ တိုက်ခဲ့၏။ ကျွန်မ ညီမငယ် ဗီယင်နာတို့ ၊ မီလန်တို့ နေစဉ်ကလည်း သွားမိအောင် သွားလိုက်သေးသည်။ ။ နွေတွင် အမေသည် ဖလောရင့် နှင့် ရောမလမ်းမ တကာတို့ တွင် ရောက်နေပြီ။ ဘယ်လဂျီယန်နှင့် ဟော်လန်တို့ တွင် ရှိသည့် ပြတိုက်များကိုလည်း သူ့လျှောက်ကြည့်သည်။ ။ လေဖြတ်ခါနီး တော့မှ ပင် အမေသည် ကမ္ဘာတစ်ခွင် ခရီးပြင်းနှင်သည့် အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သို့တိုင်အောင် သူညီမတွေ ၊ မိတ်ဆွေတွေက ပါရီမြို့ပြင်သို့ ဖြစ်စေ၊
ကျေးလက်သို့ဖြစ်စေ ဖိတ်လျှင် အမေသည် မည်သူတား၍ မျှမရ။ နောက်တစ်ကြိမ် မစဉ်းစားဘဲ ကောက်ကာငင်ကာ ထသွားတတ်သဖြင့် သူ့ကို ရထားစောင့်က တွေ့ပေါ်သို့ ချီပိုးတင်ရသည် ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်၊ အမေအပျော်ဆုံးမှာ မော်တော်ကားဖြင့် ခရီးသွားခြင်း ဖြစ်သည် ။ မကြာသေးမီကပင် သူ့မြေးတူမ ကက်သရင်းက သူ့စစ်ထရွန်ကားစုတ်ကလေးဖြင့် မေရီညက်သို့ ခေါ်သွားရာ အမေသည် ညကြီးမင်းကြီးမှာ ပင် မိုင်သုံးရာခရီးကို မပင်မပန်းလိုက်သွားခဲ့သည် ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် အခါ၌ အမေသည် ပွင့်ခါစ ပန်းပွင့်လို လန်းဆန်းလျက်။

အမေ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံကို ကြည့်၍ ကျွန်မမှာ အံ့ဩမဆုံးတော့။ သူ့သတ္တိကိုလည်း ကျွန်မ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်။ စကားပြောနိုင်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမေသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေသည့် စကားများကို အဘယ်ကြောင့် များ ပြောနိုင်လေသနည်း။ သူလေဖြတ်၍ ဆေးရုံရောက်သည့် ပထမညအကြောင်းကို ကျွန်မပြောပြသည့် အခါ ကျွန်မသည် ကျောစိမ့်နေသည် ။

“အောက်တန်းစား မိန်းမတွေအကြောင်း ညည်းလဲသိသားပဲ၊ ဆေးရုံက သူနာပြုဆရာမတွေလေ၊ ဒီကောင်မတွေ ဟာ ငွေညစ်ဖို့ လောက်ပဲသိကြတာ”

အလိုအလျောက် အသက်ရှူသကဲ့သို့ ထိုစကားလုံးများ သည် လည်းသူပါးစပ်မှ အလိုအလျောက် ထွက်လာသော စကားလုံးများ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုစကားလုံးများ သည် သူ့စိတ်ရင်းတိုင်းပြောသည့် စကားလုံးများ ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုစကားလုံးများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မစိတ်မ

ကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်တော့ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့် လူမမာ။ ထိုလူမမာ တစ်ယောက်၏ ခေါင်းထဲတွင် ထိုမျှရင့်သီးသော အတွေးတွေ ဝင်နေသည် ကို စဉ်းစားမိသည့် အခါတွင် ကျွန်မတော်တော် စိတ်ထိခိုက်ပါသည်။ ။

အမေ့ခုတင်အနီးသို့ အကြောကု အထူးဆရာဝန်ကြီးရောက်လာကာ စောင်ကိုခွာပြီးနောက် အမေ့ခြေထောက်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ။ အမေသည် ဆေးရုံအဝတ်အစားကြီးကို အောက်ခံမပါ ဘာမပါ ဝတ်ထားသည်။ ။ အမေ့ဝမ်းဗိုက်မှာ ဝမ်းရေတွေ အစင်းအစင်းတွန့်နေပြီး ပြောင်တင်းနေသော မိန်းမကိုယ်ကလည်း ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေပါသည်။ ။

“အခုတော့ အရှက်လဲ ကုန်ပါပြီအေ” ဟု အမေက အံ့သြသံဖြင့် ပြောသည်။ ။

ကျွန်မက.....

“ဒီအရွယ်ရောက်မှ တော့ ဘာရှက်စရာရှိသေးလဲ အမေရယ်”

ပြောမည့် သာ ပြောရသည်။ ။ ကျွန်မ မမြင်ရက်ပါ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို တခြားသို့ လွှဲထားကာ ဆေးတိုက်ပေါ်က လှမ်းမြင်ရသော ပန်းခြံကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ အမေ့အား ဗလာကိုယ်တီး မြင်ရသည် ကို ကျွန်မ မမြင်ရက်။ မမြင်ချင်။ ကျွန်မသည် အနတ္တသဘောကို အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းနိုင်သူဖြစ်သည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ ကလေးတုန်းကမူ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စက်ဆုပ် မုန်းတီးလာ၏။ ထိုသို့ မြင်ခြင်းသည် သဘာဝကျသည် ဟု လည်း ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ။ ယခု အမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်ရသည့် အခါ၌ စက်ဆုပ်ခြင်းနှင့် မြတ်နိုးခြင်းဟူသော ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားချက်နှစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ လည်း သဘာဝကျသည် ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ။ သို့တိုင်းအနတ္တသဘောကို ဤမျှရှုနိုင်ပါလျက်

ကျွန်မ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခြင်းကို ကျွန်မအံ့သြနေသည်။ အမေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘာမျှ အရေးမကြီးသည့် နှယ် ပေယျာလကန်ပြုနေသည်ကို မြင်ရသည့် အခါတွင် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ အမေသည် တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းဖုံးကွယ်လာခဲ့သည် တို့ ကို စွန့်လွှတ် လိုက်လေပြီ။ ကျွန်မသည် ထိုအတိုင်း ကြည့်နေရုံသာ ရှိတော့သည်။

တစ်ခါကမူ ထိုဥတုဇရပ်ကလာပ်ကြီးသည် မိုက်မဲသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသဖြင့် ဇီဝရုပ် တည်းဟူသော နာမ်ဓာတ် လှုပ်ရှားနေသည် ဟု ထင်ရ၏။ သို့ရာတွင် အမေက ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်နှင့် ထိုခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးသည် အတ္တဘောကြီးမှ လွဲ၍ အခြားဘာမျှ မဟုတ်တော့သော အရာအဖြစ်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောကြီးသည် ရုပ်ဆောင်နေသော အပုပ်ကောင်ကြီးနှင့် မခြားတော့ပြီ။ ကျွမ်းကျင်သူတို့ လက်တွင် မှောက်လိုမှောက် လှန်လိုလှန် အလုပ်ခံနေရသော အကာအကွယ်မဲ့ သနားဖွယ် အလောင်းကောင်ကြီးနှင့် မခြားတော့ပြီ ကျွန်မ အမေဟု ပင် ထင်သည်။ ထို အတ္တဘောကြီးသည် တစ်နေ့တွင် ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်သွားရတော့မည်ဟု တစ်ခါမျှ ကျွန်မ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားမိခဲ့။ ယခုမှ ပင် အမေသည် သေဒဏ်စီရင်ချက် အဆိုင်းခံထားရသည့် အလောင်းကောင်ကြီး တစ်ခုဟု ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့သည်။
